

0. El marc polític del 27S

Si en alguna cosa coincidim totes les opcions polítiques que concorrem a les eleccions catalanes del 27 de setembre és en definir el moment actual d'històric i d'excepcional. Però, lògicament, els interessos de classe que representen són molt diferents. La crisi econòmica i els atacs que ha suposat per a les condicions de vida i els drets socials de les classes treballadores i populars han posat de relleu la irracionalitat de l'actual sistema i han suposat alhora una crisi política i institucional sense precedents que es tradueix, en l'àmbit de l'Estat espanyol, en l'agudització de la crisi del règim del 78 i dels partits que el van parir, que ara l'intenten sostenir refugiant-se en la política econòmica dictada per la UE que imposa el pagament del deute privat i públic sobre les esquenes de les classes treballadores.

En aquest context, a Catalunya, els governs de CiU, amb el suport parlamentari d'ERC, han dut a terme les retallades més importants de la història recent, actuant, d'aquesta manera, com a delegats de les polítiques del capital contra la majoria social. Així, doncs, la seva política de classe ha seguit el corrent general europeu i, com a conseqüència, de l'espanyol, incloent-hi la forma de relacionar polítiques públiques i economia privada al servei del gran capital, amb portes giratòries i corrupció generalitzada i impune.

Coincidint amb el desenvolupament de la crisi econòmica, social i política a Espanya, s'han produït a Catalunya les grans mobilitzacions en defensa del dret de decidir, primer, i la seva rapidíssima evolució cap a la independència, a través d'entitats creades des de la base i al marge de les institucions, enfront de l'Estat incapaç de negociar. En aquesta situació, l'encavalcament de les dues crisis ha creat un escenari a Catalunya que cal analitzar amb deteniment.

La crisi social no ha produït un moviment massiu, coherent i organitzat com el de les mobilitzacions independentistes, que hauria pogut propiciar una unitat nacional i de classe contra la política de CiU, subordinada en el pla econòmic, i possibilista en el pla nacional, respecte a l'oligarquia i l'Estat espanyols. Aquesta falta d'una potent organització social i política de masses contra la política de classe dels governs de CiU ha propiciat que el moviment per la independència disposés d'una autonomia política aparent respecte al conflicte social i de classe produït per la crisi; no és que l'ANC, per exemple, hagi deixat de banda la preocupació per arribar a les bases socials castigades per la misèria i la precarietat, sinó que li han faltat les eines analítiques, la valentia política i la capacitat organitzativa per reunir el costat social i el costat nacional en un sol feix i amb una direcció més diversa i radical.

En aquesta pretesa autonomia -falsa, perquè en un sistema com el capitalista tot és permeable i està contínuament connectat- ha radicat la feblesa del moviment independentista, que no ha pogut arrossegar, en termes polítics i organitzatius, una part molt important de les masses treballadores. D'aquesta manera, ha deixat un flanc obert perquè els partits que han practicat una política de classe que no posava en dubte el domini del capital, se n'aprofitessin per portar l'aigua al seu molí i fer derivar el moviment cap a un únic aspecte de la resolució de la crisi: el trencament tranquil amb l'Estat espanyol. D'aquí sorgeix Junts pel Sí, que a tot estirar podria oferir tèbies polítiques socialdemòcrates a una crisi sistèmica que demana solucions dràstiques des del cantó de les classes treballadores. I és aquí, certament, on hi ha la debilitat d'aquesta llista civil, perquè hereta la falsa autonomia del moviment independentista respecte a la crisi social i, en conseqüència, té molt compromeses les possibilitats d'assolir una majoria absoluta el 27-S. Però, sobretot, la seva feblesa radica en que es vol creure la fantasia que hi pot haver un trencament tranquil, pausat i reconegut internacionalment amb l'Estat espanyol, cosa que limita enormement la capacitat estratègica del moviment.

¿Què farien els de Junts pel Sí, o el govern que se'n derivés, si guanyaven les eleccions, en el cas que l'Estat espanyol imposi una política repressiva més articulada, complexa i decidida que fins ara, potser amb

l'assessorament i tot dels governs de la pròpia UE? ¿A qui, com, i de quina manera, mobilitzarien unes bases a les quals només han acostumat a les desfílades i a fer-les creure que només amb la pressió del carrer podran tombar un Estat espanyol, necessari com l'aigua per a la Unió Europea en el seu flanc mediterrani per no enfonsar l'euro? Un Estat espanyol, hereu del franquisme que va fer de la negociació del dret a l'autodeterminació i la unitat estatal forçada un dels seus pilars més essencials. Va quedar palès quan va retallar l'Estatut o quan va prohibir el 9N, amb els recursos jurídics i l'ofec financer; o ara, que acaba d'aprovar la llei de Defensa Nacional o amenaça amb la intervenció de les institucions catalanes, sigui amb l'art. 155 de la Constitució espanyola o amb la declaració dels estats d'emergència recollits també a la Constitució.

La falta de plantejament de la resistència per les masses mobilitzades -desobediència, insubmissió, vagues generals- representa, en si mateixa, no ja una claudicació prèvia i previsible de Junts pel Sí, sinó una temeritat que pot acabar en una frustració general i una política de terra cremada dels seus propis dirigents, temptats de confondre la derrota de la seva política amb la de tot el país. I això no pot ser més fals ni més il·lusori, perquè la mateixa gent que es va autorganitzar per desafiar com mai l'Estat espanyol, està en condicions de fer un salt endavant i posar definitivament al descobert els jocs de mans de CDC per disfressar la seva incapacitat d'arrel per resoldre la qüestió cabdal del moment històric que vivim: sense majoria pel canvi social, no hi ha independència; sense independència, estem condemnats a la política d'asfíxia espanyola sobre totes les classes socials de Catalunya, però, és clar, els que la patiran més, i sobretot, seran les classes treballadores, perquè el canvi social respecte al capital català i l'espanyol no serà possible sense eines pròpies socials i nacionals.

D'aquí, doncs, el caràcter claudicant i assimilista de les propostes de Catalunya Sí que es Pot, perquè les classes treballadores catalanes són objectivament les més interessades a encapçalar un moviment general que lligui qüestió social i qüestió nacional per a quan les expectatives de trencament tranquil de Junts pel Sí mostrin els seus límits a curt i mig termini i la trampa de fer creure que el problema es resoldrà d'acord amb Madrid (mani qui mani) es dissolgui com un terròs de sucre en l'aigua.

I és aquí on entra el treball d'esclariment, de mobilització i d'organització que ha de propiciar la CUP - Crida Constituent per garantir la continuïtat política de la unitat entre lluita social i lluita nacional i preparar la resistència de masses enfront de tota claudicació. La resta de qüestions -governos de coalició, programes des de dalt, negociacions de partits, etc.- només tindran sentit -o sigui, només desvelaran el seu caràcter de classe i el seu servei a la seva radicalitat democràtica i nacional- si n'hi ha que no defalleixen en la seva tasca.

1. Per la independència, ruptura amb l'Estat espanyol

Cal la ruptura immediata amb el marc jurídic i polític de l'Estat espanyol mitjançant una Declaració Unilateral d'Independència (DUI), que **ha de ser la primera acció del nou Parlament**. Aquesta DUI suposarà la nostra desconnexió de les lleis contingudes a la Constitució espanyola de 1978 i del règim monàrquic hereu del franquisme.

La independència de Catalunya ha de ser el primer pas cap a la construcció dels Països Catalans i volem que també ho sigui per a l'alliberament de la resta de pobles de l'estat i l'establiment de relacions més lliures i fraternals amb la resta de pobles del món. Treballarem per un marc de relacions internacionals basat en la solidaritat, la pau, la llibertat i la plena sobirania dels pobles i les treballadores.

Aquesta decisió comporta un seguit de mesures:

1. **Proclamar la independència.** La primera acció immediata del nou Parlament serà la proclamació d'una Declaració Unilateral de Independència. Per això, cal tenir prevista i organitzada la resistència per respondre a una previsible intervenció estatal de les institucions catalanes. En aquest cas, caldrà impulsar

la mobilització popular (incloent la construcció dels organismes necessaris per una vaga general) en defensa de la república catalana i les reivindicacions populars i apel·lar a la solidaritat activa de la classe treballadora i els pobles a nivell internacional, però molt especialment de la resta de l'Estat.

2. **Impulsar un govern de ruptura nacional, social i democràtica.** La ruptura amb l'Estat espanyol només serà possible sobre la base d'un programa que asseguri el suport d'amplis sectors de la classe treballadora i les classes populars. Això només serà possible amb un govern de ruptura nacional, social i democràtica basat en els següents punts: (1) dur a terme la Declaració Unilateral d'Independència (DUI); (2) impulsar un programa d'emergència social que prioritzi l'aturada dels desnonaments, dels acomiadaments i de les retallades i les privatitzacions per sobre del pagament del deute; així com la gestió pública de tot l'ensenyament, la sanitat, justícia, obra pública i que instauri la Renda Garantida Ciutadana; (3) impulsar un procés de desconnexió nacional i popular amb l'Estat espanyol i la Unió Europea sobre la base de la suspensió de l'aplicació de tota la legislació estatal i de la Unió Europea lesiva per les classes populars; (4) articular un programa per garantir que el procés tingui un caràcter autoorganitzat i popular; (5) i cercar el reconeixement internacional. Si el nou Govern de la Generalitat assumís aquestes mesures de desobediència, actuaria com un contrapoder a l'Estat espanyol i davant dels mercats i, per tant, es configuraria un escenari de dualitat de poders. Aquests 5 punts seran irrenunciables a l'hora de negociar qualsevol pacte de governabilitat.
3. **Formar i impulsar les majories parlamentàries per a l'impuls del procés independentista i el procés de canvi econòmic.** Amb independència de qualsevol altra circumstància, i sempre que sigui necessari, la candidatura garantirà les majories necessàries al Parlament per executar els punts del present full de ruta: DUI, processos de desconnexió, procés constituent, programa d'emergència social, etc. No obstant, vetllarà per impedir qualsevol intent de dilació del procés de ruptura nacional, social i democràtic.
4. Amb el mateix objectiu caldria també **impulsar consultes populars sobre qüestions claus en la propera legislatura.** Per exemple, sobre el model energètic a Catalunya.
5. **Garantir la desconnexió nacional i popular.** Aquest procés s'articula, com a mínim, a partir d'aquestes premisses:
 - a) Començar la desconnexió institucional amb l'Estat espanyol, que implica, per exemple, desobeir (1) el topall de dèficit; (2) la llei Wert; (3) la llei de reforma de les administracions públiques; (4) la reforma laboral; (5) la reforma de les pensions; (6) la congelació de l'impost sobre els comptes bancaris; (7) la invalidació de la llei catalana de comerç; (8) la llei mordassa i tot l'arsenal legislatiu contra les llibertats.
 - b) Crear les estructures de la hisenda pública catalana i iniciar una campanya institucional i popular per conscienciar la població que els tributs s'han de pagar a la hisenda de Catalunya.
 - c) Control de capitals per evitar-ne la fugida i constituir una caixa de resistència alimentada amb les aportacions de tots els agents polítics, econòmics, socials i particulars que ho desitgin.
 - d) Articular la insubmissió dels ajuntaments a la legalitat espanyola.
1. **Desenvolupar i omplir de contingut la sobirania:** per garantir el treball conscient cap a la independència el nostre programa, el programa popular, ha de desenvolupar tots els àmbits de sobirania tant individual com col·lectiva i, alhora, garantir el control popular dels mateixos.
2. **Adoptar accions per assolir el reconeixement internacional.** Això implica obrir aquest objectiu més enllà dels països de l'àmbit de la UE i l'OTAN. Sense oblidar que la nostra principal arma és el

reconeixement de la nostra lluita no pels governs, sinó pels pobles d'arreu el món.

3. **Negociació amb l'Estat espanyol.** Superats tots aquests passos, s'obrirà un procés de negociació de la secessió amb l'Estat espanyol per acordar qüestions relatives, per exemple, a funcionaris de l'administració espanyola; repartiment dels recursos de la Seguretat Social; repartiment del patrimoni d'acord amb allò aportat per la classe treballadora catalana; delimitació de fronteres; el respecte a la unitat de la llengua (denominació, educació, espai comunicatiu) o el dret a decidir dels Països Catalans. Si no hi ha acord i l'Estat espanyol no reconeix la república catalana, els mecanismes d'unilateralitat seguiran funcionant per forçar l'Estat a negociar.
4. **Reconeixement de la identitat del poble aranès.** L'Aran ha de fer el seu propi procés constituent per decidir la relació amb la nova república catalana. La CUP – Crida Constituent recolzarà el procés de decisió popular i integrarà als aranesos en el full de ruta proposat, un cop així ho hagin decidit.

2. Ruptura amb la Troika, per tal de garantir un pla de xoc contra l'emergència social

És imprescindible el desplegament immediat d'un **pla de xoc** que faci front a la dramàtica situació d'empobriment generalitzat de les classes populars i treballadores, i que passi per mesures com l'aturada immediata dels desnonaments i els acomiadaments, per l'impuls del lloguer social i d'un pla d'ocupació pública amb contractació directa per part de les administracions, la renda mínima garantida i per mesures per revertir la pobresa energètica, així com per la reversió de les retallades socials i laborals; **entemem que aquestes mesures passen per no pagar el deute fins resoldre les necessitats de les classes populars i treballadores.**

El pla de xoc que proposem suposa una ruptura, també per aquesta via, tant amb la legalitat espanyola i el seu l'article 135 com amb els dictats de la Troika. La recent experiència de Grècia mostra que no hi ha vies de negociació amb l'UE i les institucions capitalistes, ni en el marc de l'euro, que permetin la millora de les condicions de vida de les classes populars. Cal la ruptura amb aquestes institucions per poder atendre les necessitats de la gent.

Les mesures del pla de xoc no han de ser només d'emergència, sinó que s'han de recollir en el procés constituent impulsant la creació d'un Sistema Integral de Protecció Social, universal, solidari i públic, que inclogui totes les situacions susceptibles de ser protegides (jubilació, diversitat funcional, salut mental, orfenesa, dependència, atur, etc.: totes aquelles que en el procés d'elaboració de la constitució es consideri drets bàsics a protegir), així com les fonts de finançament, que es concretaran en el text constitucional amb caràcter de dret fonamental.

Aplicació de mesures d'emergència social tot impulsant la lluita i l'organització al carrer:

Les necessitats bàsiques avui i aquí d'una part important i creixent de la població de Catalunya exigeixen evitar qualsevol excusa, qualsevol demora, en el disseny i implementació immediata d'un "Pla d'emergència social" que, d'acord amb l'excepcionalitat política del procés català, actuï com a part d'ell envers els més febles. **Amb la mateixa urgència que impulsarem la independència, impulsarem l'aplicació d'aquestes mesures.**

Igualment, durem a terme una **campanya al carrer**, que mobilitzi i articuli un ampli suport social només realitzables sobre la base d'actes de sobirania. Aquesta iniciativa haurà de treballar-se conjuntament amb el moviment sindical, tot donant suport a iniciatives i formes de lluita específiques dels i de les treballadores com ara vagues, ocupacions amb control obrer, formes cooperativistes, etc. com a part essencial per enfortir la dinàmica de mobilització al carrer, i fer emergir lideratges col·lectius que permetin reforçar la indissociabilitat entre lluita social i lluita nacional. Es podria impulsar alhora i coordinadament al País Valencià, a les Illes Balears i Pitiüses, a la Franja de Ponent i a la Catalunya Nord, campanyes basades en aquestes reivindicacions comunes:

- a) Aturar la destrucció del territori.
- b) Combatre la pobresa energètica i suport al desenvolupament d'energies.
- c) Combatre les violències masclistes i contra el col·lectiu de lesbianes, gais, transexuals, bisexuals i intersexuals (LGTBI).
- d) Establiment de la Renda Garantida Ciutadana, per tal d'assegurar uns ingressos mínims mensuals a aquelles famílies que no tenen ingressos de cap tipus, tot facilitant d'entrada el transport públic gratuït pels aturats de llarga durada i per les persones que tenen ingressos inferiors a l'SMI i garantint el dret a l'alimentació de totes les famílies.
- e) Garantia de les pensions i de les prestacions econòmiques a les persones amb dependència.
- f) Garantia de l'assistència sanitària amb independència de si es té la targeta o no.
- g) Impulsar una Iniciativa Legislativa Popular per establir un sistema únic d'educació pública, de bressol fins a universitat.
- h) Moratòria dels desnonaments de la residència habitual i promoció del lloguer social.
- i) Plans d'ocupació pública amb contractació directa per respondre a la precarietat i reduir l'atur. Evitar deslocalitzacions impulsant el control per part dels treballadors i, si s'escau, l'ocupació. Prohibició d'acomiadaments i repartiment del treball, aturant tots els processos de privatització de serveis i no iniciació de nous.

3. Per un procés constituent popular i unilateral

Cal l'obertura d'un **procés constituent de base i participació popular, de caràcter unilateral**, és a dir, que no depengui d'altres processos constituents que eventualment puguin encetar-se a l'Estat espanyol, i que hauria d'assentar les bases de la república catalana, incloent la seva relació amb els altres pobles de l'Estat espanyol i amb la resta de pobles del món.

El Parlament sorgit de les eleccions convocarà l'Assemblea Constituent que tindrà l'encàrrec de redactar la constitució de la república catalana. La redacció es farà a partir d'un procés constituent popular, el qual haurà d'incorporar tant representants municipals com d'organismes de base. **La constitució resultant haurà de ser validada per via de referèndum.**

a) **Com? Amb noves institucions polítiques radicalment democràtiques**

Impulsarem un procés constituent popular basat en la democràcia directa, que permeti un ampli debat arreu del país, amb la màxima participació popular possible, amb la implicació de tot el teixit social, econòmic cooperatiu, cultural, etc. i que s'estructuri territorialment i sectorialment de baix cap a dalt, amb l'objectiu de posar les bases d'una república catalana plenament democràtica, on els recursos estiguin al servei i disposició de la majoria, i on l'explotació en qualsevol de les seves formes no hi tingui cabuda.

Treballarem per **bastir noves institucions polítiques radicalment democràtiques i no per la regeneració de les institucions polítiques del règim liberal burgès**. Volem unes institucions basades en l'exercici d'una democràcia real, popular, horitzontal, participativa, directa, activa i inclusiva, que permeti la intervenció directa de la gent en la definició i gestió de les polítiques públiques i de tots els afers col·lectius.

Els càrrecs electes municipals són els representants polítics més propers a la gent. Una de les claus del procés constituent que defensem és l'arrelament al territori, exactament el contrari de com es va controlar el procés

constituent espanyol del final del franquisme.

Des d'aquesta perspectiva, s'ha d'articular una nova legalitat i legitimitat popular a partir del poder local i dels representants electes locals, juntament amb representants dels moviments socials, sindical i veïnal, tot obrint un autèntic debat massiu i de base, amb l'objectiu de situar les coordenades polítiques de la futura nova república a favor del reconeixement efectiu dels drets de la majoria social i, alhora, de no permetre situacions de privilegi de cap minoria.

Des de la base local, el procés constituent s'articularà de la manera següent:

1. **L'assemblea constituent.** Arran de les eleccions locals, es crearà una nova "institucionalitat" articulada a partir del poder local municipal, juntament amb representants dels organismes de base populars. El seu objectiu és redactar la constitució de la república catalana.
2. **Tasca de la nova institució.** La nova institució organitzarà el procés constituent a partir d'assemblees comarcals formades per representants dels organismes de base popular que incloguin tots els càrrecs electes de totes les comarques.
3. **Paper dels càrrecs electes.** Els càrrecs electes i representants dels organismes de base popular, segons el mandat de les seves respectives assemblees, escolliran representants a l'Assemblea Constituent seguint un sistema proporcional i seran els responsables dels debats constituents pertinents d'acord amb el calendari i els temes que s'estableixin en el full de ruta compartit amb les altres organitzacions.
4. **Paper del poder popular.** El moviment popular operarà com a garantia perquè ni les estructures de partit ni tampoc els interessos oligàrquics frenin la potencialitat de ruptura del procés constituent. Amb aquesta finalitat, es crearan òrgans observadors del procés.
5. **Països Catalans i Aran.** El procés constituent integrarà representants d'altres territoris dels Països Catalans i de l'Aran, si els aranesos així ho decideixen.
6. **Dinamització del procés constituent.** Articular una xarxa de suport a la ruptura que també desenvoluparà funcions de dinamització del procés.
7. **Referèndum per temàtiques.** La votació es realitzarà de forma segmentada per garantir el màxim consens respecte el contingut de la constitució resultant.

b) Amb quin contingut? Socialista, feminista i ecologista

Estem convençudes que una construcció compartida entre totes i tots donarà lloc a una societat capaç de superar els dogmes capitalistes i de revertir retallades i privatitzacions, de garantir salaris i pensions dignes, de fer una reforma fiscal en profunditat i recuperar el control públic i democràtic dels sectors estratègics de l'economia, incloent la seva nacionalització i socialització.

La societat sorgida d'un procés constituent popular serà capaç de crear un nou model polític i econòmic al servei de les necessitats de les persones i, alhora, més sostenible que aturi la destrucció del nostre teixit productiu, que ens aboca a la dependència i a la precarització, que rebutgi i aturi el TTIP, que treballi per un comerç internacional basat en les necessitats de les poblacions i no en els beneficis de les multinacionals. En aquest sentit, serà necessari aprofundir en el procés de ruptura anticapitalista contra el control financer i especulatiu de l'activitat econòmica i a favor de l'economia productiva i col·lectiva, treballant per un nou model de relacions socials i econòmiques que permetin superar les formes d'organització capitalistes apostant pel no pagament del deute, la sortida de l'euro i el control públic i democràtic dels sectors estratègics, incloent-hi la nacionalització i

socialització i processos d'apropiació col·lectiva de les fonts d'energia.

Tal com s'ha indicat ja en l'apartat de les mesures d'urgència, aquests apartats hauran d'anar de la mà de la complicitat i el treball amb la lluita sindical, entenent que serà la classe treballadora la garantia d'un trencament definitiu amb les formes capitalistes d'explotació i que les demandes socials es puguin materialitzar.

De la mateixa manera, s'haurà de treballar en l'àmbit internacional, teixint xarxes amb el màxim de pobles possible, per a construir un per un nou marc que superi les estructures de dominació política, econòmica i militar actual com són l'OTAN, la UE i l'FMI.

La república que construirem entre totes i tots garantirà els plens drets polítics, econòmics, socials i de gènere de les persones immigrants en peu d'igualtat amb la resta de la població. Serà una societat no patriarcal, sense desigualtats entre homes i dones, ni discriminacions per motius d'opció sexual, identitat o expressió de gènere. Serà una societat que garanteixi el dret a l'avortament lliure i gratuït, capaç d'aturar les violències contra les dones, de reconèixer el treball de cures i d'aplicar en tots els àmbits polítiques feministes i d'alliberament lèsbic, gai, bisexual, intersexual i transsexual.

4. Cap a la construcció dels Països Catalans

La construcció i l'articulació dels Països Catalans passa per impulsar i consolidar dinàmiques polítiques, socioeconòmiques i culturals a nivell nacional. També passa per desfer els obstacles que la constitució espanyola de 1978 va definir en contra dels Països Catalans, i per evitar que se'n puguin generar de nous amb els processos polítics i institucionals dels propers temps. Cal impulsar les següents línies de treball:

1. **Generar institucions d'àmbit nacional:** cal impulsar la vertebració dels Països Catalans a partir de l'impuls i l'articulació de tot tipus d'institucions, des de l'àmbit socio-econòmic, laboral i professional, fins a l'àmbit cultural i científic, passant per moviments socials i populars i per les institucions de tipus polític, en els àmbits municipal, territorial i nacional.
2. **Impulsar un desplegament de candidatures municipalistes a nivell de Països Catalans** que recullin els plantejaments de la unitat popular i que estiguin d'acord amb l'articulació d'una assemblea municipalista dels Països Catalans que impulsi dinàmiques nacionals en els àmbits socio-econòmic, cultural i polític.
3. **Impulsar un moviment d'àmbit nacional que respongui a les principals urgències socials.**
4. **Incloure a la proclamació d'independència de Catalunya l'objectiu d'articular el conjunt dels Països Catalans.** El procés constituent també l'ha d'incloure, per exemple, com ho preveia l'Estatut de Núria del 1931, que operava al territori del Principat, però que restava obert a aquells territoris que ho demanessin sempre que ho aprovés una part significativa dels seus representants polítics.

De la mateixa manera, tal com diu el punt dels acords polítics, entenem també la ruptura amb el règim monàrquic espanyol i la proclamació de la república catalana com la nostra contribució a la lluita per l'alliberament dels altres pobles de l'estat i, a més, com l'única base possible de relacions solidàries entre pobles lliures i iguals.